

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 22.522 van 30 januari 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 12 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 18 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDORP, die loco advocaat J. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Op 15 september 2005 diende verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Deze aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken onontvankelijk bevonden op 18 oktober 2005, wat verzoekster ter kennis werd gebracht middels een bijlage 26bis.

1.3. Verzoekster tekende beroep aan bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 22 mei 2006 werd verzoekster de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. Verzoekster ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.4. Bij arrest nr. 15.735 van 9 september 2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 29 september 2008 werd, in uitvoering van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (bijlage 13 quinquies). Hiertegen ging verzoekster in beroep bij de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen (RvV 33.048, arrest nummer 22.527 van 30 januari 2009).

1.6. Verzoekster diende op 5 februari 2008 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze werd op 12 augustus 2008 ongegrond bevonden. Deze beslissing werd op 5 september 2008 ter kennis gebracht.

Dit is de thans bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de zaak terug te verwijzen naar de bevoegde minister en deze te verplichten haar verzoek tot regularisatie ontvankelijk en gegrond te verklaren.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil overeen-komstig artikel 39/2, §2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) op als annulatierechter. Hij spreekt zich in dit verband uit over de aangevoerde middelen en zonodig ambtshalve inzake de overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, machtsoverschrijding of machts-afwending. Hij is in dit verband enkel bevoegd om hetzij het beroep te verwerpen hetzij de bestreden beslissing te schorsen of nietig te verklaren. De Raad kan echter de gemachtigde van de minister niet verplichten om een verblijfaanvraag gunstig te beoordelen. Ambtshalve wordt vastgesteld dat, in de mate dat het beroep dit tot voorwerp heeft, het niet ontvankelijk is.

3. Over de gegrondheid van het beroep.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

“De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende : Betrokkene vroeg asiel aan op 15.09.2005. Op 18.10.2005 werd een beslissing ‘Weigering verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten’ genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene ging hiertegen in beroep bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De aanvraag werd op 21.12.2005 ontvankelijk verklaard door het CGVS en ten gronde onderzocht. Op 24.05.2006 nam het CGVS de beslissing ‘niet erkend’, aan betrokkene betekend op 26.05.2006. Betrokkene tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 06.06.2006. Dit beroep is nog steeds hangende. De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leert en spreekt, verschillende cursussen heeft gevolgd (beroepsopleidingen bij de VDAB, cursussen in het volwassenenonderwijs, maatschappelijke

oriëntatie...), vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en werkt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, zijn niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag. Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is vormt tevens geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor verschillende problemen ten gevolge van haar politiek engagement en een arrestatie indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor een arrestatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en waarover het CGVS stelde dat "u er niet in geslaagd bent om uw politiek engagement voor Kinijit, dat volgens u aan de basis ligt van uw problemen met de Ethiopische autoriteiten die tot uw vertrek uit Ethiopië hebben geleid aannemelijk te maken. Zo legde u uiterst merkwaardige en niet met de realiteit strokende verklaringen af over de verkiezingen ... Al deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u zo hebben gestemd op 15 mei 2005, en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van uw politiek engagement voor Kinijit... De ongeloofwaardigheid van uw politiek engagement wordt verder bevestigd door volgende tegenstrijdige verklaringen...Daarnaast legde u nog volgende tegenstrijdige verklaringen af over de vermeende vervolgingsfeiten die u zou hebben ondergaan..." Wat betreft de verwijzing naar het bericht van Vluchtelingenwerk Vlaanderen aangaande de terugleidbaarheid naar Ethiopië, dit kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie aangezien betrokkene niet gevraagd wordt terug te keren zolang de asielprocedure nog niet afgesloten is."

3.2. In een enig middel werpt verzoekster de schending op van de formele en de materiële motiveringsplicht. Verzoekster stelt immers het volgende :

"(...) M.b.t. de nauwe band/integratie wordt geen afdoende motivering gegeven.

Men stelt enkel dat wat verzoekster presteerde 'normaal' is.

Verzoekster vraagt zich af hoe men met dergelijke redenering nog kan geregulariseerd kan worden o.b.v. nauwe banden en integratiewil nochtans een aanvaarde regularisatiegrond.

Hier is zowel de formele (geen motivering) als de materiele motiveringsplicht geschonden. Dergelijke motivering is dermate een kringredering (sic) dat ze niet kan worden toegelaten. Men interpreteert feiten en erkent alle goede elementen en trekt hier een foute conclusie uit. Uw Raad is gemaakt om aanfluitingen als deze te verbreken; immers dient zij na te kijken:

"of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen "

Tevens is er vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden:

'In een arrest van 29 oktober 2007 vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) een beslissing tot weigering van een regularisatieaanvraag. Volgens de RvV hield de DVZ onterecht geen rekening met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. De DVZ had evenmin zijn sociale bindingen met België onderzocht. '"

Enerzijds de banden als bewezen achten en vervolgens oordelen dat dit normaal is en niet tot regularisatie noopt, is onredelijk en een foute gevolgtrekking.

Het middel kan worden weerhouden. (...)"

3.3. In haar nota met opmerkingen benadrukt de verwerende partij dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet een gunst is en geen recht, waardoor zij niet zonder meer verplicht is om het verblijf op die grond toe te staan. Verder beperkt verweerder zich tot een verweer inzake de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Ethiopië wegens haar politiek engagement.

3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motive-ringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond verklaart. Deze beslissing houdt in dat de gemachtigde van de minister de buitengewone omstandigheden, die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.7. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, beschikt de bevoegde minister bij de beoordeling van de gronden om een verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet over een ruime appreciatiebevoegdheid. “Discretionaire” bevoegdheid mag evenwel geen synoniem zijn van willekeurig optreden. Voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat zij is voorafgegaan door, en steunt op, een genoegzame afweging van de betrokken gegevens en van de relevante belangen die door de te nemen beslissing geraakt zullen worden. De motivering van een beslissing ten gronde in het kader van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet moet, om afdoende te zijn, van die afweging doen blijken (RvS 4 juli 2003, nr. 121.316).

3.8. Blijkens de bestreden beslissing acht de gemachtigde van de minister *“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene Nederlands leert en spreekt, verschillende cursussen heeft gevolgd (beroepsopleidingen bij de VDAB, cursussen in het volwassenenonderwijs, maatschappelijke oriëntatie...), vrijwilligerswerk verricht, werkbereid is en werkt, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt”, onvoldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie “daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan 3 jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk tracht te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag.”* De bestreden beslissing vervolgt dat *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is vormt tevens geen grond voor regularisatie aangezien de toelating tot tewerkstelling enkel tot doel heeft betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens haar verblijf (gedurende de asielprocedure) in haar eigen behoeften te voorzien.”*

3.9. De Raad acht het kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister de door verzoekster aangebrachte elementen, die hij niet betwist, afwijst, stellende dat het normaal is dat verzoekster haar tijd in België zo goed mogelijk benut. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters asielprocedure hangende was van 15 september 2005 tot 9 september 2008. Het feit dat verzoekster gedurende deze tijd Nederlands leert, beroepsopleidingen volgt, een inburgeringsattest behaalt, vrijwilligerswerk verricht en tewerkgesteld is via het systeem

van dienstencheques, wijst op een attitude die gericht is op integratie en het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister dit bestempelt als nuttig tijdverdrijf.

Het feit dat verzoekster effectief gebruik gemaakt heeft van de mogelijkheid om te werken gedurende de asielprocedure, die door toedoen van de Belgische Staat drie jaar geduurd heeft, getuigt samen met de overige uitvoerig gestoffeerde elementen van een attitude die op integratie wijst en het is kennelijk onredelijk om dit aspect beperkend te beoordelen tot het *“voorzien in eigen behoeften”*.

3.10. De passage in de bestreden beslissing aangaande verzoeksters vrees voor terugkeer naar haar land van oorsprong volstaat niet om de bestreden beslissing te schragen. De gemachtigde van de minister heeft de materiële motiveringsplicht geschonden, daar hij niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Het enig middel is gegrond.

3.11. De verzoekende partij heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd tegen de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 augustus 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en negen door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. EKKA